

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vernietigen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 9. 1 MEI.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	2e Jaargang 1897.
------------------	--	----------------------

DE APOCALYPSE.

EENE REDEVOERING GEHOUDEN IN DEN TABERNAKEL TE SALT
LAKE CITY DOOR BISSCHOP O. F. WITHNEY.

Ouderling WHITNEY begon met uit de Openbaringen te lezen, als volgt:

Na dezen zag ik, en ziet, eene deur was geopend in den hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, als van eene bazuin, met mij sprekende, zeide: Kom hier op, en Ik zal u toonen hetgeen na dezen geschieden moet. En terstond werd ik in den geest; en zie, er was een troon gezet in den hemel, en er zat Een op den troon. En Die daarop zat, was in het aanzien den steen Jaspis en Sardus gelijk; en een regenboog was rondom den troon, in het aanzien den steen Smaragd gelijk. En voor den troon was eene glazen zee, kristal gelijk. En in het midden des troons, en rondom den troon, vier dieren, zijnde vol oogen van voren en van achteren. Hoofdstuk IV : 1, 2, 3, 6.

En ik zag in de rechterhand Desgenen, Die op den troon zat, een boek, gescheven van binnen en van buiten, verzegeld met zeven zegelen. En ik weende zeer, dat niemand waardig gevonden was, om het boek te openen, en te lezen, noch hetzelfde in te zien. En een van de ouderlingen zeide tot mij: Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit den Stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijne zeven zegelen open te breken. Hoofdstuk V : 1, 4, 5.

En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk; zeggende met eene groote stem: „Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen;

en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft. En er is een andere engel gevolgd, zeggende: Zij is gevallen, zij is gevallen, Babylon, die groote stad, omdat zij uit den wijn des toorns harer hoererij alle volken heeft gedrenkt. Hoofdstuk XIV : 6, 7, 8.

En ik hoorde eene andere stem uit den hemel, zeggende: Gaat uit van haar, Mijn volk! opdat gij aan hare zonden geene gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt. Want hare zonden zijn *de eene op de andere* gevolgd tot den hemel toe, en God is harer ongerectigheden gedachtig geworden. Hoofdstuk XVIII : 4, 5.

En ik zag tronen, en zij zaten op dezelve; en het oordeel werd hun gegeven; en *ik zag* de zielen dergenen, die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus, en om het Woord Gods, en die het beest, en deszelfs beeld niet aanbeden hadden, en die het merkteken niet ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hunne hand; en zij leefden en heerschten als koningen met Christus, de duizend jaren. Maar de overige der dooden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren geëindigd waren. Deze is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heerschen duizend jaren. En ik zag eene grooten witten troon, en dengene, die daar op zat, van wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvloten, en geene plaats is voor die gevonden.

En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hotgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken.

En de zee gaf de dooden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de dooden, die in hen waren: en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hunne werken. Hoofdstuk XX : 4, 5, 6, 11, 12, 13.

Daarna zeide hij: De woorden die ik gelezen heb, zijn, zooals de meesten uwer ongetwijfeld zullen weten, een gedeelte van de Openbaringen van Johannes, ook wel genoemd de Apocalypse, het laatste boek in den Bijbel. Het woord Apocalypse beteekent openbaring of ontsluiting. Het boek is een verslag van een heerlijk en vreeslijk visioen aan den Apostel getoond, die op het einde der eerste eeuw van de christelijke tijdrekening een gevangene was op het eiland Patmos; op bevel van keizer Domitian, gedurende de eerste vervolgingen der christelijke Kerk, ter wille van het Evangelie daar heen verbannen. Patmos was het Romeinsche Siberië. De misdadigers, die Rome niet ter dood bracht, of er zich op eene andere wijze van ontdoed, werden naar deze plaats gezonden, gedoemd om in de mijnen te zwoegen. De Apostel Johannes was hiertoe gedoemd, alhoewel hij geen misdaad verricht had; en terwijl hij op dat eiland een gevangene was, openbaarde God hem de dingen, in de Openbaringen beschreven.

Van het standpunt door dit boek ingenomen als zijnde het laatste in den Bijbel en door sommige woorden door Johannes gebruikt bij het sluiten zijner getuigenis, gelooven en leeren vele christenen, dat God nimmer meer tot den mensch wil spreken. Omdat Johannes zeide: „Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen, die in het boek geschreven zijn,” hebben de christenen het in het algemeen godslasterlijk en in tegenspraak met de Schriften genoemd, om eenige latere openbaars als goddelijk voor te geven. Zij zeggen, dat de canon der Schriften vol is, dat de Schepper niet langer gemeenschap heeft met Zijne schepselen, dat wonderen opgehouden hebben, dat zij alleen bestemd waren tot inleiding van het Evangelie en dat de wereld nu zulke openbaringen niet meer noodig heeft. Eene merkwaardige uitzondering op den regel der christenleeraars is Dr. TALMAGE van Brooklijn, die, als het correct overgebracht is, onlangs verklaarde, dat als de wonderen opgehouden hebben, dit is omdat het geloof opgehouden heeft. Dit is waar en het is de positie die het Mormonisme altijd ingenomen heeft als bewezen door de leeringen van het boek van Mormon. Het is de getuigenis van de Heiligen der laatste Dagen, dat het geloof heden dezelfde wonderen werkt als in vroegere eeuwen; dat God nooit eene Kerk op aarde had, waarmede Hij niet in verbinding stond door middel van geïnspireerde mannen, door Hem gekozen om Zijn volk te leiden; dat Hij in onzen tijd de hemelen geopend heeft, het Evangelie en het Priesterschap hersteld en dat niet alleen engelen maar zelfs Goden deze planeet bezocht hebben in deze de negentiende eeuw, waarvan het begin getuige geweest is van de opening der laatste bedeeïng.

Maar dit wil de christenwereld niet aannemen. Zij beschouwen het in tegenspraak met de Heilige Schrift en wanneer zij tegenover het boek van Mormon of het boek Leeringen en Verbonden geplaatst worden, die openbaringen bevatten volgende op die aan Johannes op Patmos gegeven, dan schudden zij twijfelachtig het hoofd en wijzen ernstig naar de woorden in de Apocalypse: „Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal aan hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn.” Zij geven voor, dat „dit boek” de Bijbel beteekent en dat daarom een ander boek niet goddelijk kan zijn. Maar hun bewijsgrond vernietigt zichzelf. Hij is geheel en al zonder grond, door het feit dat toen Johannes dit boek schreef de Bijbel nog niet bestond als een uit meerdere boeken samengesteld boek; de boeken, waaruit de Bijbel is samengesteld, of de meeste hunner, zijn geschreven door geïnspireerde mannen in verschillende deelen der aarde, waren van elkaar gescheiden en eerst vele jaren later hebben kerkvergaderingen de verschillende geschriften verzameld, vereenigd en den Bijbel er uit gemaakt. Meer nog, het is een geschiedkundig bewezen feit, dat Johannes na zijn terugkeer van Patmos, op verzoek van de christenen te Efeze, zijn verslag over de bedieningen van den Zaligmaker — het Evangelie naar de beschrijving van Johannes,

schreef en dat dit toch met den Bijbel vereenigd is, alhoewel later dan de Apocalypse geschreven. Hieruit volgt, dat als Johannés met de laatste woorden in dat boek voorkomende bedoelt wat de christenen er van zeggen, dan haalt hij de verdoemenis des Almachtigen over zich en brengt over zich de plagen waarover hij geschreven heeft. Maar hij deed dit niet, omdat hij sprekende over „dit boek” er geheel en al den Bijbel niet mede bedoelde, maar wel zijn elgen boek de Openbaringen en hij waarschuwde de menschen het niet te vermeerderen of te veranderen, door iets toe te voegen of af te nemen van wat daarin geschreven is.

Na Zijne opstanding toen Hij op het punt was de aarde te verlaten, gelastte de Zaligmaker Zijne Apostelen in de geheele wereld te gaan en het Evangele aan alle creaturen te prediken. Hij verklaarde, dat allen die geloofden en gedoopt waren zalig zouden worden, dat zij die niet geloofden verdoemd zouden worden en dat zekere teekenen de geloovigen zouden volgen. Vòòr dien tijd, toen Hij nog op aarde was in een sterfelijk lichaam, had Hij gezegd: „Dit Evangelie des Koninkrijks” zal in de geheele wereld gepredikt worden tot eene getuigenis aller volken en dan zal het einde komen. Hij beschreef de teekenen die aan Zijne tweede komst zullen voorafgaan.

Het is duidelijk, dat Hij sprekende over „het einde” meer dan eene gebeurtenis bedoelde. Het is de gedachte van CANON FARRER en andere christelijke gelcerden, dat Hij twee gebeurtenissen op het oog had, een er van eindigende met de verwoesting van Jeruzalem, de ontbinding van het Joodsche volksbestaan, en de andere zijnde het einde der wereld, de val van Babylon en het einde van de goddeloosheid. De vreeselijke oordeelen die over de schuldige en veroordeelde stad der Joden in het jaar 70 zijn gekomen, waren een zinnebeeld van de nog vreeselijker oordeelen die in de laatste dagen over de wereld zullen komen. Deze oordeelen werden door Johannes vooraf gezien en tevens ook door JOZEF SMITH, den profeet der laatste bedeeeling.

Wij kunnen in de Handelingen der Apostelen lezen, hoe de beloften hun gemaakt, in betrekking tot de teekenen, vervuld werden. De Heilige Geest kwam op hen en zij „begonnen te spreken in andere talen, zooals de Geest hen deed spreken.” Zij bleven te Jeruzalem totdat zij met macht uit de hoogte waren aangedaan en gingen toen voort om het Evangelie te prediken en de zegeningen er van onder het volk te verspreiden — de zieken genezende, dooden opwekkende, duivelen uitwerpende en vele andere wonderwerken doende. Dit was eene afschaduwing van eene nog grootere verbreiding van het Evangelie en van eene machtiger openbaring van Gods macht, hetwelk in de laatste dagen zou geschieden. In veertig jaren hadden de Apostelen de banier van het Evangelie geplant in alle deelen van het Romeinsche keizerrijk, stichtten gemeenten in klein Azië, Griekenland en Italie, de voor naamste landen uit dien tijd, en zij waren zelfs doorgedrongen tot de door barbaren bewoonde streken die het machtige keizer-

rijk omringden, vanaf Scythia in het noorden tot Ethiopië in het zuiden en van Indië in het oosten tot aan Spanje en Briton in het westen. De Apostelen verloren één voor één hun leven als martelaren voor de Waarheid. Men zegt, dat Petrus te Rome werd omgebracht. Dit is echter niet zeker, alhoewel onze Katholieke vrienden in hunnen ijver om de Apostolische opvolging te bewijzen, er veel waarde aan hechten.

Het wordt gezegd, dat Petrus gekruisigd is onder de regeering van keizer Nero, een monster in gruwelijkheid, die de eerste groote vervolging tegen de christenen begon. De overlevering omtrent den dood van Petrus zegt, dat toen hij Rome ontvlucht was, omdat hij aldaar in gevaar verkeerde, de Heere hem ontmoette, op weg naar de stad zijnde. De Apostel vroeg: „Waarheen gaat Gij, Heere?” „Ik ga naar Rome om aldaar wederom gekruisigd te worden”, was het treurige en bestraffende antwoord. Petrus gaf gehoor aan dezen wenk, wierp zijne vreesachtigheid — een tijdelijke terugkeer zijner vroegere zwakheid — van zich, keerde naar de stad terug en onderging zijn lot heldhaftig. Toen hij vernam, dat hij gekruisigd zou worden, verzocht hij het voorrecht, dat dit met het hoofd naar beneden mocht geschieden, daar hij zich niet waardig gevoelde om als de Heere te sterven, wat hem ook toegestaan werd. Paulus is te Rome onder Nero ter dood gebracht. Een zijner zendbrieven aan Timotheüs, te Rome geschreven, spreekt over zijn naderend einde en onder de laatste woorden van dezen edelen dienstknecht Gods, waren de verhevene gezegden: „Ik heb den goeden strijd gestreden; ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden”. Paulus had als Romeinsch burger de eer om onthoofd te worden in plaats van den onteerenden kruisdood. Dit zijn voorbeelden omtrent de wijze waarop Gods dienstknechten — de Apostelen van Christus — in vroeger tijd behandeld werden. Allen, met uitzondering van één, werden voor de getuigenis van Jezus ter dood gebracht. Johannes, de langst levende, nadat men hem vruchteloos had trachten om te brengen door hem in een ketel met kokende olie te werpen, werd in het jaar 96 n. Chr. naar het eiland Patmos verbannen, alwaar God hem het groote visioen toonde, dat in de Apocalypse is opgeteekend.

Wat was dat visioen? Wat beteekent deze wonderlijke openbaring? Het christendom zegt, dat het een verzegeld boek is en een raadsel, en weinigen zijn er die voorgeven iets te verstaan omtrent zijne verhevene en poëtische verborgenheden. Het was voor JOZEF SMITH om dit verzegelde boek te ontsluiten en door de inspiratie van den Heiligen Geest verklaarde hij de beteekenis van vele daarin voorkomende dingen.

Het eerste gedeelte van het boek spreekt voor zichzelf. Het bevat eene waarschuwing aan de zeven gemeenten van Azië, door Paulus en andere Apostelen gesticht. Reeds waren de teekenen van den afval, den „afval” dien Paulus voorspeld had, zichtbaar in de christelijke Kerk, reeds keerden hare discipelen de ooren van

de waarheid af en wendden zij zich tot fabelen. De dagen dat zij „de gezonde leer niet zouden kunnen verdragen” kwamen reeds naderbij. Zij werden daarom aan hunnen toestand herinnerd, hij vermaande hen omtrent de gevolgen van hoogmoed, zinnelijkheid, wereldzin en over het nalaten der plichten als Heiligen, en aan Johannes was gezegd „te schrijven” wat de Geest tot de gemeenten zeide. Maar het scheen alsof er geen gehoor aan de waarheid gegeven werd. De afval ging voort en nam steeds toe, het christendom werd wereldsch, weelderig, hoogmoedig en verdorven, totdat het ten laatste de geestelijke gaven en zegeningen verloor. Het Evangelie was verdraaid, het Priesterschap weggenomen en de Kerk was overgebleven met eenen ledigen „vorm van godzaligheid”, waarvan „de kracht” verloochend werd. Het christendom maakte zichzelf heidensch om de gezindheid van het Romeinsche volk te verwerven en vervolging te ontkomen. Het werd zoo populair, dat zelfs keizer Constantijn een christen werd. Maar dat uur, schijnbaar gunstig, was dit echter niet in werkelijkheid. Het was het oogeblik waarop het verval der Kerk begon, en van af dien tijd, alhoewel vele goede mannen en vrouwen er in bleven, staat Ichabod op hare torens geschreven en was hare oorspronkelijke macht verloren. Daardoor werd de herstelling van het Evangelie in de laatste dagen noodig.

Nadat aan Johannes gezegd was wat hij aan de zeven gemeenten schrijven zou, zag hij een gezicht van het verledene en toekomstige. Hij zag eene glazen zee, kristal gelijk, voor eenen hemelschen troon waarop een heerlijk wezen zat, in Zijne hand een boek met zeven zegelen houdende. JOZEF SMITH zegt, dat de glazen zee de aarde in haren geheiligden en onsterfelijken staat is en dat het boek met de zeven zegelen de ware geschiedenis der aarde, de verborgen daden der menschen en de verborgenheden Gods in betrekking tot deze planeet zinnebeeldig voorstelt, gedurende de zeven duizend jaren van haar tijdelijk bestaan. De opening van het eerste zegel, was de openbaring van de handelingen der eerste duizend jaren, de opening van het tweede zegel, de openbaring van de handelingen van het tweede duizendtal jaren en zoo voort tot aan het zevende. Wij leeren uit deze en andere leeringen van den profet, dat aan deze aarde een zekere tijd gegeven was, tot het volbrengen van haren sterfelijken proeftijd, die aan hare reiniging voorafgaat. Deze aarde is niet uit niets geschapen, zooals velen op ongerijmde wijze gelooven en leeren, maar zij is van eeuwige geest en stof geschapen en gemaakt voor Gods kinderen; eerst als tijdelijke verblijfplaats en daarna als eene eeuwige bezitting. Aan haar is een zekere tijd gegeven, tot het volbrengen harer zending als een sterfelijk schepsel. Zij houdt Gods wet, dat is de hemelsche wet en dit beteekent, dat zij leeft bij ieder woord, dat van Gods mond uitgaat en daarom zal zij geheiligd worden. Ja, alhoewel zij zal sterven, zoo zal zij toch wederom leven, opgewekt worden om als een hemelsch lichaam, als „eene zee van glas met vuur vermengd” te schijnen en dan

zullen hemelsche wezens haar voor eeuwig bewonen. Ons wordt geleerd, dat mannen en vrouwen de zonen en dochteren van God zijn, welke als geesten in Zijne tegenwoordigheid verkeerden, op deze aarde gezonden zijn, om sterfelijke lichamen op zich te nemen en ondervinding op te doen, die hen ter gelegen tijd zou verheffen tot het standpunt door hunnen Vader en Moeder in den hemel ingenomen. De aarde zal een hemel worden. De mensch zal een God worden. Het verschil tusschen den mensch en God is eene zaak van opvoeding en ontwikkeling. Goden en menschen zijn van hetzelfde geslacht, en het is juist zoo redelijk, dat Gods kinderen de volheid van Zijne geestelijke statuur verkrijgen, als dat de kinderen der menschen de volheid van hunne natuurlijke statuur bereiken. Gods Zoon heeft het geen roef geacht Gode even gelijk te zijn. Zoo behoeven ook wij, Gods zonen en dochteren niet te denken, dat het een roef is, om te streven naar het bereiken van het verheven standpunt, waarop God onzen Vader en Jezus Christus onze oudste broeder zich bevinden. Hij heeft het voor ons allen mogelijk gemaakt tot Hem te komen en aan Hem gelijk te worden. Hij legde Zijn leven neder om de kloof te overbruggen en ons te bekwamen haar over te komen.

Adam viel, opdat de mensch zijn zou. Als Adam en Eva niet overtreden hadden, niet van de verboden vrucht genomen, dan zouden zij nimmer nakomelingen gehad hebben. Het was juist zoowel een gedeelte van het Goddelijk plan, dat zij sterfelijk zouden worden om deze aarde te bevolken, als dat Christus moest sterven tot verlossing. Adam was voor dit werk gekozen, zoowel als Jezus voor Zijne zending gekozen was, en Abraham, Jeremia en anderen voor hun werk. Zij waren in de tegenwoordigheid Gods voorbeschikt. JOZEF SMITH zegt, dat ieder mensch, die eene roeping heeft om aan de inwoners dezer wereld te bedienen, daartoe in de raadsvergaderingen des hemels, vóór de wereld was, verordineerd is. Zij zijn „de edelen en grooten” waarvan in het boek van Abraham gesproken wordt en welk boek door den profeet Jozef vertaald is, die, zoowel als Abraham, één van de uitverkorenen was, waarvan de Heere zeide: „Deze wil Ik tot heerschers maken”.

Hij toonde aan Abraham de verborgenheden van het voorbestaan en de heerlijkheid der sterrenhemelen. Hij vertelde hem, dat er eene groote planeet was, de Kolob genaamd, die het dichtst nabij Zijnen troon was en dat zij eenmaal in de duizend jaren omwentelde. Dat tijdperk is een dag bij God zooals de Apostel Petrus verklaart. Het was klaarblijkelijk zulk een „dag” welke door den Heere bedoeld werd toen Hij tot Adam zeide: „Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven”; want Adam leefde totdat hij 930 jaren oud was. Die dag kon niet minder dan 930 jaren geweest zijn, want wij kunnen niet denken, dat er door den Almachtige eene fout gemaakt is. Het waren zeven van deze dagen of zeven duizend jaren die de proeftijd der aarde zouden uitmaken, van de aarde die al de geboden Gods houdt en niet,

zooals de mensch, de wet overtreden heeft. Zal zij dan niet den Sabbatdag houden? Is ook dat niet een wet van God? Zal de aarde zeven dagen werken, of zal zij het maar zes dagen doen, zooals God deed toen Hij haar schiep en op den zevenden rustte?

(Wordt vervolgd).

Correspondentie.

X
Aangaande het droevige overlijden van br. DANIEL WILLEM VAN KAMPEN, schrijft ons br. K. VAN KAMPEN, van Apeldoorn, onder den 10^{den} April onder anderen het volgende: „Na een vruchteloos zoeken van zeven weken, werd mijn geliefde vader den negenden Maart gevonden, liggende op ruim 1½ uur afstand van huis, lang uit op den grond met het aangezicht ter aarde, in eene woeste streek te midden van het heideveld tegen een steilen kant van een zandheuvel. Zijn bonte muts lag naast hem op ééne klomp, welke bij hem stond. Hieruit was af te leiden, hoe het droevige geval zich heeft toegedragen. Ten eerste verdwaald geraakt, na op den morgen van den 20sten Jan. direct na het ontbijt de deur uit te zijn gegaan, om helaas, niet weder levend tot ons terug te keeren. Verder den geheelen dag zonder eten geloopt, en, vermoeid geworden, niet terug heeft kunnen keeren. Gaan liggen, klomp uitgedaan door pijn aan den voet, daar hij niet gewoon was op klompen te loopen, warm geweest van het langdurige loopen, en daarom de muts afgezet en op de klomp gelegd. Op deze wijze door de hevige koude bevangen, daar het hard vriezende was, en is wellicht gaan slapen, om niet weer wakker te worden. Mijn hart, geliefde broeder, breekt bij deze gedachte; het is zoo hard, dat iemand, die ons lief en dierbaar was, alhoewel hij den laatsten tijd in ongelukkigen toestand verkeerde (zijnde niet meer normaal in 't hoofd) op zoo treurige wijze van ons moest worden weggenomen; maar wij weten dat geen haar van ons hoofd valt zonder den wil van onzen grooten Meester. Het is ook wederom voor ons eene roepstem, niet waar, „Bereidt uw huis, want gij zult sterven!” Ik weet, geliefde broeder, dat mijns vaders leven voor Christus en het sterven hem waarlijk gewin was. En dit geeft mij troost en een dankbaar hart te midden mijner droefheid. Wellicht had onze Hemelsche Vader een groot werk te doen voor hem in de geestenwereld. Geliefde broeder, gedenk ons in uwe gebeden, opdat wij mogen staande blijven en volharden tot het einde, zoodat wij eenmaal zullen kunnen zeggen: „Ik heb den goeden strijd gestreden, het geloof behouden en voorts is mij weggelegd de kroon der gerechtigheid”. Dat dit ons aller deel mocht zijn, is mijne bede in Jezus naam. Amen.”

N

De Sier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Onze reis door de Zending

(Vervolg van blz. 122).

Zondagnamiddag, den 4^{den} dezer, kwamen wij bij de familie A. VAN WOERKOM te Brussel aan, nadat wij een gedeelte van Zaterdag- en Zondagmorgen hadden gebruikt, om eenige vrienden in de Belgische hoofdstad te bezoeken. De broeders en zusters VAN WOERKOM waren blijde, ons weder te zien en het verheugde ook ons, hen in eenen voorspoedigen toestand aan te treffen. Wij ontdekten spoedig, dat de liefde tot het Evangelie nog hun aller harten vervulde. In den namiddag werd eene vergadering te Mechelen gehouden, welke tamelijk wel door de broeders en zusters bezocht was.

Brussel, de hoofdstad van België, de zetel der regeering en de residentie der koninklijke familie, is aan de Senne omtrent in het midden van het land gelegen en heeft met zijne tien voorsteden tegenwoordig omtrent een half millioen inwoners. Het feit, dat de kronieken van de 8ste eeuw reeds vermelding van een dorp „Brucella” genaamd, maken, toont ons aan, dat zij het tooneel van groote gebeurtenissen is geweest. De bezoeker, die door den bouwstijl, door de half Fransche bevolking en door de gewoonten van het volk direct aan Parijs herinnerd wordt, vindt hier zeer vele bezienswaardigheden. Wij zullen hiervan aanhalen: de groote markt met het stadhuis, de cathedrale, het paleis van justitie, de verschillende museums, het koninklijk paleis, de beurs, de kruidtuin, het park, de verschillende boulevards enz. Van de standbeelden verdienen die van „Godfried van Bouillon” en van „Egmond en Hoorne” in het bijzonder vermelding. Ofschoon de stad bijna uitsluitend uit eene roomsch-katholieke en liberale bevolking bestaat, zoo zijn er toch Fransche, Duitsche, Engelsche en Hollandsche protestantsche kerken te vinden.

Broeder ARIE VAN DER GRAAFF, die sedert de laatste Maart-conferentie in deze stad werkzaam is, om het herstelde Evangelie te verkondigen, vertelde ons, dat hij gedurende de laatste weken eenige vergaderingen had gehouden, die door 75 tot 80 personen bezocht waren geworden. Daar wij ook hier spoedig met grootere krachten het werk der verkondiging van het Evangelie wenschen te beginnen, zoo gebruikten wij den volgenden dag gedeeltelijk om een verblijfplaats voor de Zendingen te vinden; het overige gedeelte van den dag en van den volgenden voormiddag werd

gebruikt, om broeders en zusters te bezoeken. Van de laatsten, wier getal nog zeer klein is, wenschen wij zuster L. PLEISS aan te halen, welke eene van onze eerste bekeerlingen in deze stad was en welke nog altijd de getuigenis van de waarheid in haar harte heeft. Nadat wij onze zaken in Brussel hadden afgemaakt en eenen aangenamen tijd met de broeders en zusters aldaar hadden gehad, verlieten wij de stad Dinsdagmiddag om één uur en begaven ons naar Luik.

Om half vier 's middags kwamen wij in de hoofdstad van het Waalsche gedeelte des lands aan. Luik is heerlijk aan den oever der Maas gelegen, heeft omtrent 175.000 inwoners en is bekend om zijne wapen- en machine-fabrieken en kolenmijnen. De bergen, door welke de stad omgeven is, herinneren den mormoonschen Zendeling direct aan zijn tehuis in Utah. Tot onze groote blijdschap vonden wij aan het station de broeders J. B. RIPPLINGER, ALBERT C. ROBINSON en zuster R. CREUIWELS met eene onzer vriendinnen. Wij begaven ons direct naar de woning van broeder R. CREUIWELS, wiens familie wij in den besten toestand aantroffen en waar wij op uitmuntende wijze werden onthaald. Woensdag begaven wij ons naar broeder en zuster F. Strecker, twee der eerste bekeerlingen in Luik, en vonden dat zij nog altijd dezelfde zijn. Nadat wij Woensdag en Donderdag besteed hadden, om de broeders, zusters en vrienden der waarheid in Luik, St. Nicolas, Seraing en Ougrée te bezoeken, hielden wij Donderdagavond in de laatstgenoemde plaats eene heerlijke vergadering in het huis van zuster MONSEUR, waaraan de broeders en zusters dier plaats en eenigen van Luik, alsmede verschillende vrienden der waarheid deelnamen en waarin de Geest des Heeren in ruime mate werd uitgestort. Vrijdagavond hielden wij eene vergadering in het huis van broeder E. CAMUS te Seraing en Zaterdag werd met het bezoeken van leden en vrienden op dezelfde aangename wijze doorgebracht als de vorige dagen.

Zondagmorgen begaven wij ons in gezelschap van de broeders Zendingen en broeder en zuster CREUIWELS naar Ougrée, waar van 10 tot 12 uur eene heerlijke vergadering werd gehouden. De vrienden, die aanwezig waren, luisterden met groote aandacht naar de verklaring der beginselen des levens en der zaligheid en allen gevoelden, dat de Geest des Heeren in ruime mate aanwezig was.

Daar wij voornemens waren, eene openings-vergadering te Stoqué te houden, een dorp omtrent 5 uur zuidwestelijk van Luik gelegen, met eene geheele roomsch-katholieke bevolking, waar Broeder RIPPLINGER reeds een weinig gewerkt had, zoo begaven wij ons met omtrent 12 broeders, zusters en vrienden tegen half een per spoor naar Engis en van daar te voet door de bergen naar de boven aangehaalde plaats. Tegen half drie kwamen wij te Stoqué aan en in eene zaal, die onze vrienden aldaar ons tot vervoeging hadden gesteld, vonden wij tot onze groote vreugde reeds een groot getal broeders en zusters van de naburige vertak-

king Jehay vergaderd, maar tot onze verwondering vonden wij niet meer dan een half dozijn vreemdelingen aanwezig, ofschoon de vergadering vooruit aangekondigd was. Zonder twijfel hadden de geestelijke autoriteiten dier plaats de bevolking gewaarschuwd, zich voor ons in acht te nemen. Daar wij echter graag het doel onzer komst wenschten te bereiken, zoo deed broeder RIPPLINGER het voorstel, om eenige liederen op straat te zingen, daarna de vergadering nog eens aan te kondigen, en zodoende menschen te vergaderen. Het plan werd ten uitvoer gebracht, omtrent twaalf broeders en zusters begaven zich op straat, zongen zoo hard en zoo goed zij konden en eenige oogenblikken na hunne terugkomst was de zaal met nieuwsgierigen gevuld. De gelegenheid werd ons dus aangeboden, om hun het ware Evangelie van Christus te verkondigen en hun van zijne herstelling, zoowel als van de wederoprichting der Kerk van Christus in deze dagen, onze getuigenis af te leggen. Men vertelde ons, dat de burgemeester der plaats met eenigen zijner vrienden gedurende de vergadering binnen kwam met het voornemen, onze vergadering te verstoren, maar wij merkten op, dat hij zich heel rustig in een hoek stelde en met de grootste aandacht luisterde naar hetgeen wij te verkondigen hadden. Wij hopen, dat het uitgestrooide zaad vruchten moge voortbrengen.

Des avonds hielden wij eene goede vergadering te Jehay. Vele broeders en zusters en vrienden van Luik en Ougrée hadden ons ook naar hier begeleid. Wij waren blijde, de leden van Jehay en omstreken in goeden welstand te ontmoeten, en daar de vertaking wegens omstandigheden nog niet georganiseerd kon worden, zoo werden broeders NESTOR NISÉ tot Priester en LAMBERT NISÉ tot Leeraar in de Kerk verordineerd, om bij afwezigheid der zendelingen de vergaderingen te leiden. Na afscheid van de broeders en zusters in Jehay genomen te hebben, keerden wij 's avonds laat per spoor naar Luik terug, gevoelende, dat wij den sabbatdag op eene goede wijze hadden doorgebracht.

Na Maandag- en Dinsdagavond nog vergaderingen in Seraing en Luik te hebben gehouden, welke zeer gezegend waren, keerden wij Woensdagnamiddag naar Brussel terug, gevoelende dat de Heere ons rijkelijk had gezegend en Hem biddende, al degenen, die ons op zoo liefderijke wijze hadden onthaald, rijkelijk met onvergankelijke zegeningen te zegenen en de onderzoekers der waarheid met Zijnen Geest te verlichten.

Van Brussel begaven wij ons Donderdagmorgen naar Antwerpen. Hier bezochten wij eenige vrienden en het speet ons, dat wij door het nieuws, dat vijf nieuwe zendelingen van Zion te Rotterdam waren aangekomen, genoodzaakt werden dienzelfden avond nog naar het hoofdkwartier der zending terug te keeren, en om die reden konden wij niet alle vrienden en kennissen in de Scheldestad bezoeken.

Waartoe dient het gebed?

God kent onze behoeften, eer wij dezolven voor Hem brengen. Waartoe dient het gebed dan? Niet om Hem met onze behoeften in kennis te stellen, noch Hem te bewegen, ons genadig te zijn, alsof Hij, gelijk een trotsch vorst, de erkenning Zijner grootheid als den prijs voor Zijne gunsten eischte, maar om onze eigen harten door bewuste behoefte, oprechten wensch en afhankelijkheid bekwaam te maken, de gaven te ontvangen, welke Hij ten allen tijde gewillig is te geven, maar voor wier ontvangst wij niet altijd in den rechten toestand zijn. Augustinus zegt: „Het leegge vat wordt door gebed naar de volle bron gebracht”.

Dertienhonderd Zendelingen.

Er zijn tegenwoordig 1300 zendelingen van de Heiligen der laatste Dagen van Utah en de naburige staten en territorien in de verschillende landen, waar vrijheid van godsdienst bestaat. Deze zendelingen ontvangen geene belooning voor hunnen arbeid. Zij vervullen een liefdewerk en hunne pogingen zijn geheel daaraan gewijd, de kinderen der menschen met den waren weg der zaligheid bekend te maken, zooals hij door Christus en Zijne discipelen in verledene eeuwen geleerd werd.

Een woord aan alle jonge Huisvrouwen.

Vergenoegt u er mede, klein te beginnen. Te dikwijls wenschen jonge huisvrouwen zoo elegant te beginnen, als hunne moeders eindigden. Koopt datgene, wat tot behoorlijke uitvoering van uwe werkzaamheden noodig is. Versiert uw huis met datgene, wat het aantrekkelijk en gezellig kan maken. Ziet niet op rijkere huishoudingen en begeert niet de kostelijke inrichting daarvan. Maar indien gij genegen zijt met uwe omstandigheden ontevreden te worden, bezoekt dan de huizen der armen, beschouwt de donkere, vreugdelooze plaatsen, de nooddriftige kleeding, de geheele behoefte aan de gemakkelikheden des levens, en keert dan verheugd tot uw eigen haard terug. Gij zult dan uw gade met een dankbaar hart ontvangen en zijne opofferende pogingen leeren waardeeren, waardoor hij streeft, u een gezellig tehuis te verschaffen. Richt uwe uitgaven zoo in, dat het gemoed van uw gade niet altijd nedergedrukt is door de zorgen des onderhouds, dan zal zijne getrouwe hulp het geluk des huizes meer dan door ijdel glans bevorderen! (Der Stern.)

Aangekomen en benoemingen.

✠ Op den 15^{den} dezer kwamen de volgende Ouderlingen van Zion, na eene goede reis, welbehouden op het hoofdkantoor der Zending te Rotterdam aan:

WILLIAM W. FRANCIS, van Morgan City; HERMAN B. DENKERS, van Ogden City; FRANK W. THATCHER, van Logan City; KLAAS ALKEMA, van Ogden City en BRIGHAM C. HOLBROOK, van Bountiful.

Deze broeders zijn geroepen om in de volgende arbeidsvelden te werken:

WILLIAM W. FRANCIS, Amsterdam; HERMAN B. DENKERS, Dordrecht; KLAAS ALKEMA, Groningen; BRIGHAM C. HOLBROOK, Arnhem en FRANK W. THATCHER, Rotterdam.

Op Zondag den 25sten dezer kwam ook Broeder RICHARD N. HILL, welke pas eenige jaren geleden eene zending hier in Holland heeft vervuld, hier welbehouden aan. Broeder HILL is geroepen in Schiedam werkzaam te zijn.

Notitie.

Wij verzoeken onzen geachten abonneuten alle op „De Ster” betrekking hebbende correspondentie, artikelen, veranderingen van woonplaats, enz., direct aan ons, 120 Isaäk Hubertstraat, te zenden.

Hiermede wordt aan de belanghebbenden bekend gemaakt, dat het kantoor der vertakking Dordrecht, van Nieuwstraat 31 naar **Wijnstraat 27** verplaatst is.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(*Vervolg van blz. 128.*)

De eerste kiemen dezer goddelijke eigenschappen zijn in den mensch, den afstammeling der Godheid, geschapen en hebben beoefening, verbetering, ontwikkeling en volmaking noodig, door middel van eene reeks opklimmende veranderingen, om tot de Hoofdbron, den Standaard, het toppunt van goddelijke Menschheid te komen.

Het verschil tusschen Jezus Christus en Zijnen Vader is dit: De één is aan den ander onderworpen, doet niets van zichzelf buiten den Vader, maar doet alle dingen in den naam en door het gezag des Vaders, zijnde in alle dingen van dezelfde gedachten. Het verschil tusschen Jezus Christus en een ander onsterfelijk, celestiaal mensch is dit: De mensch is onderworpen aan Jezus Christus, doet niets van of door zichzelf, maar doet alle dingen in den naam van Christus en door Zijn gezag, zijnde van dezelfde gedachten en schrijft al de heerlijkheid aan Hem er Zijnen Vader toe.

Naar aanleiding van de dubbele verwantschap met God, den Vader aan de eene hand en met den mensch aan de andere, hebben velen als geloofsregel aangenomen, dat „twee afzonderlijke en volmaakte naturen” in den persoon van Jezus Christus vermengd waren, dat Hij in alle opzichten een God en in alle op.

zichten een mensch was; alsof God en mensch twee onderscheiden geslachten zijn. Deze dwaling ontstond, door het niet kennen van ons zelve. Want juist in de verhouding, als wij ons zelve verstaan, in ons ware licht, onze bloedverwantschap en verwantschap met het verleden, tegenwoordige en toekomstige, met tijd en eeuwigheid, met God en engelen, geesten en menschen, die vóór ons henen gegaan zijn en na ons zullen komen, in diezelfde verhouding kunnen wij beoordeeld worden in betrekking tot de sleutelen van de verborgenheden der Godheid, of met andere woorden, te kennen en begrijpen Jezus Christus en Zijnen Vader.

Goden, engelen en menschen zijn allen van één soort, één geslacht, één groote familie, zeer wijd verspreid over de planeetstelsels, als koloniën, koninkrijken, natiën, enz.

Het groote onderscheid tusschen het eene gedeelte van dit geslacht en het andere bestaat in de onderscheiden graden van ontwikkeling en reinheid en ook in de verscheidenheid van sferen, door ieder hunner ingenomen in de volgorde van een ontwikkeld wezen.

Een onsterfelijk mensch, bezittende eene volmaakte organisatie van geest, vleesch en beenderen en volmaakt in zijne eigenschappen, in al de volheid der celestiale heerlijkheid, wordt eenen God genoemd.

Een onsterfelijk mensch, voortgaande tot volmaking, maar levende in eenen minderen graad van heerlijkheid, wordt eenen engel genoemd.

De onsterfelijke geest van een' mensch, niet met een vleeschelijk lichaam vereenigd, wordt geest genoemd.

Een onsterfelijk mensch, met een sterfelijk lichaam bekleed, wordt mensch genoemd.

Het kan dus met voldoende zekerheid gezegd worden, dat er in ondergeschikten zin, eene veelheid van Goden is, of liever van de zonen Gods, doch er is een hoogste Hoofd, die door de macht van Zijnen Geest overal, door al en in al Zijne zonen is.

Jezus Christus en Zijn Vader zijn twee personen in denzelfden zin als Johannes en Petrus twee personen zijn. Ieder hunner heeft een georganiseerd, persoonlijk lichaam, begrensd in stoffelijken vorm, samengesteld uit wezenlijke bestanddeelen, in de gelijkenis van een' mensch en alle organen, ledematen en lichaamsdeelen bezittende, die een mensch bezit.

Er is niets geheimzinnigers met hunne eenheid verbonden, dan met de eenheid van Enoch en Elia of van Paulus en Silas.

Hunnen éénheid bestaat in eene éénheid van geest, ontwikkeling, eigenschappen, kennis en macht.

Als Enoch, Elia, Abraham, Petrus, Paulus en millioenen anderen eenmaal het eeuwige leven verkregen hebben en hunne lichamen levend gemaakt zijn door eene volheid van celestiaal leven, licht, ontwikkeling en macht, dan kan er van hen gezegd worden: *Zij zijn één, zooals de Vader en de Zoon één zijn.*

Dan kan van ieder hunner gezegd worden, in hen woont de volheid van de macht en eigenschappen van den eeuwigen God, of met andere woorden, hij bezit het eeuwige leven te zamen met al de ontwikkeling, kennis, licht en macht.

Hij heeft daardoor dezelfde wil als al de anderen en is in verbinding en volkomen gemeenschap met ieder hunner.

Zij allen zijn Goden of zonen van God, zij zijn Koningen, Prinsen, Priesters en de Edelen der eeuwigheid. Maar over hen allen is één President of Hoofd, die de Vader van allen is. Daarop volgt Jezus Christus, de oudste en eerste erfgenaam van al de koninkrijken des lichts.

Ieder persoon weet door ondervinding, dat kennis en wetenschap medegedeeld kan worden, zonder dat de hoeveelheid in het bezit van den geveer daardoor verminderd wordt. Hieruit volgt, dat millioenen persoonlijke wezens, ieder afzonderlijk, alle eigenschappen van eeuwig leven, licht en macht kunnen ontvangen.

Wederom volgt hieruit, dat door het gebruik van deze macht, met toestemming en gezag van het Hoofd, ieder van deze Goden kan scheppen, organiseeren, bevolken, besturen, verhoogen en verheerlijken werelden op werelden en de bewoners van dezelve, en er zich in verheugen, of met andere woorden, ieder van hen kan plaats vinden in de oneindige ruimte en onbezette verwarde elementen in de grenzeloze voorraadschuren der eeuwige rijkdommen, waarmede Hij voor Zich tronen, heerschappijen en machten kan oprichten, waarover Hij met steeds grooter wordende macht, majesteit en heerschappij voor eeuwig kan regeeren.

Dit zijn alle koninkrijken, welke met hunne Koningen onderworpen zijn aan het groote Hoofd, den Vader van allen en aan Jezus Christus, den eerstgeboren en eersten erfgenaam onder Gods zonen.

Al deze koninkrijken, met hunne ontwikkeling, zijn alle vermeerderingen tot *Zijne* heerschappij, die de Heer der heeren en Koning der koningen is, en van Wien door den profeet Jesaja geschreven is: „De grootheid dezer heerschappij zal geen einde zijn.”

Dit zijn alle zoovele koloniën van ons geslacht, vermeerderd, uitgebreid, overgeplaatst en voor eeuwig bestaande als bezitters van de ontelbare planeetstelsels, die nu bestaan of ontstaan zullen en bevolkt worden door de werkingen des Heiligen Geestes in gehoorzaamheid aan de bevelen van Gods zonen.

Deze koninkrijken vertegenwoordigen iedere verscheidenheid en graad in den vooruitgang van de groote wetenschap des levens, vanaf de grootste verlaging te midden van het gebied des doods, of van het begin van stoffelijk bestaan, opwaarts langs alle opklimmende trappen of alle graden van vooruitgang in de wetenschap van eeuwig leven en licht, totdat sommigen hunner weder op hunne beurt tronen van eeuwig macht beklimmen.

Een ieder dezer Goden, met inbegrip van Jezus Christus en Zijnen Vader, niet alleen in het bezit zijnde van eenen georganiseerd geest, maar ook van een verheerlijkt, onsterfelijk lichaam van vleesch en beenderen, is onderworpen aan de wetten, die

noodwendig zelfs de volmaaktste orde van natuurlijk bestaan besturen.

Alle natuurlijke stoffen, hoe ook belichaamd, in het leven geroepen, of gezuiverd, zijn onderworpen aan de algemeene wetten, noodig voor al het bestaande.

Sommige dezer wetten zijn als volgt:

Ten eerste: Ieder stofdeeltje, of samenstelling van stofdeeltjes neemt eene zekere hoeveelheid ruimte in. Ten tweede: Geen stofdeeltje of samenstelling van stofdeeltjes, kan dezelfde ruimte, door andere stofdeeltjes bezet, innemen. Ten derde: Iedere persoonlijke, georganiseerde schepping moet in meerderen of minderen graad de macht hebben, zichzelf te bewegen. Ten vierde: Alle vrijwillige beweging sluit in zich een eigen wil tot het voortbrengen en besturen van die beweging. Ten vijfde: Beweging sluit noodwendig in zich, dat een zekere hoeveelheid tijd noodig is, om van de eene plaats naar de andere te gaan.

Deze wetten zijn volstrekt en onveranderlijk in hare natuur, en beïnvloeden alle scheppingen, welke bestaan of kunnen bestaan.

Zij beïnvloeden daarom met gelijke kracht de groote eeuwige Vader van hemel en aarde zoowel als Zijne geringste onderdanen.

Het is daarom eene volkomene onmogelijkheid voor God den Vader, of voor Jezus Christus, om overal persoonlijk tegenwoordig te zijn.

De alomtegenwoordigheid van God moet daarom anders verstaan worden dan Zijne lichamelijke of persoonlijke tegenwoordigheid.

Dit leidt tot het onderzoeken van die zelfstandigheid, die de Heilige Geest genoemd wordt. (Wordt vervolgd.)

Aphorismen.

- Iemands eigen godsdienst is beter dan het geloof van een ander. BUDDHA.
-
- Hij, die het ware geloof bezit, heeft zichzelf gevormd in eerbied, ijver en liefde. BUDDHA.
-
- Waakt over uzelf en arbeid steeds aan uzelf.
-
- Wie zijne hartstochten overwint, is een grooter held dan die een' vijand verslaat. DENKWRITUS.
-
- De waarheid zal u vrijmaken. JOHANNES.
-

I N H O U D:

De Apocalypse	Blz. 129	Een woord aan alle jonge Huisvrouwen Blz. 140	
Correspondentie	" 136	Aangekomen en Benoemingen	" 140
Onze reis door de Zending	" 137	Notitie	" 141
Waartoe dient het gebed?	" 140	Sleutel voor Godgeleerdheid	" 141
Dertienhonderd Zendingen	" 140	Aphorismen	" 144

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.